

У першыя дні студзеня, пасля амаль 27-мі гадоў паслугі ў Касцёле на Гродзеншчыне, Беларусь пакінуў польскі святар кс. доктар Раман Катлімоўскі – шматгадовы выкладчык Вышэйшай духоўнай семінарыі ў Гродне, ініцыятар разнастайных душпастырскіх акцый, выдатны прапаведнік, поўнаасцю адданы святарскай паслуге і заклапочаны будучыняй Касцёла. Кс. Раман быў звязаны з Гродзенскай дыяцэзіяй з моманту яе ўзнікнення: стаяў ля вытокаў стварэння касцёльных структур, з’яўляўся сведкам мноства гістарычных падзей. У інтэрв’ю для “Слова Жыцця” святар успамінае пра сваю паслугу ў Беларусі і, ад’язджаючы ў родныя мясціны, складае выразныя словы пажаданняў Касцёлу на Гродзеншчыне. – **Ксёндз Раман, ці памятаеце Вы, калі прыехалі ў Беларусь?**

– Я прыехаў у Беларусь 20 сакавіка 1990 года разам з кс. прафесарам Ежы Лявінскім. Ён застаўся тады ў Гродне разам з першым біскупам у Беларусі, сённяшнім арцыбіскупам Тадэвушам Кандрусевічам. Мяне ж скіравалі ў парафію св. Вацлава ў Ваўкавыску, дзе я служыў каля 3-ох месяцаў. Там спазнаў цудоўную набожнасць і вялікую сардэчнасць людзей. Затым біскуп Эдвард Матэрскі, які скіраваў мяне ў Ваўкавыск, прапанаваў паехаць у Вільнюс у парафію Святога Духа, дзе пробашчам быў кс. Аляксандр Кашкевіч. †

Там я служыў больш за 10 месяцаў. Гэта быў цудоўны час. Я ўбачыў прыгажосць маладога Касцёла, які праслаўляе Пана, нягледзячы на пануючую на працягу многіх гадоў атэістычную сістэму, што вымывала ўсе евангельскія, больш таго, нават сямейныя каштоўнасці з пакалення, якое “кармілі” бязбожнай ідэалогіяй, што абсалютна супярэчыць Усемагутнаму і Касцёлу.

Калі з Польшчы я вярнуўся ў Вільнюс, распачалося зусім іншае жыццё. Было вырашана, што паеду разам з новапрызначаным біскупам у Гродна. Біскуп Матэрскі даў дазвол на гэта, паколькі ён быў маім ардынарыем. Памятаю, як пастыр тады вельмі слушна сказаў: “Ты яшчэ замалады”. І сапраўды, калі я прыехаў у Гродна, зразумеў гэтыя словы. Аднак дзякуючы зычлівасці старэйшых святароў і акружэння, дзякуючы іх вопыту і падтрымцы я стараўся добра рэалізоўваць свае абавязкі.

– **Шмат гадоў Вы выкладалі ў духоўнай семінарыі ў Гродне. Якімі прынцыпамі кіраваліся ў нялёгкай паслуге выхавання маладога пакалення святароў?**

– Пасаду прэфекта і выкладчыка літургіі ў Гродзенскай вышэйшай духоўнай семінарыі мне прапанаваў біскуп Аляксандр. Шчыра кажучы, я адмаўляўся ад гэтых функцый. А сёння дзякую Пану Богу, што Ён карыстаўся мною для фармацыі новых пакаленняў

святароў, якіх з “кузні” гродзенскай семінарыі выйшла ўжо больш за 200. Я вельмі часта паўтараў ім тады: “Выносьце з семінарыі самае прыгожае, святарскае, людскае, бо тады вы будзеце аўтэнтчнымі ў перадачы Евангелля, а таксама ў абвяшчэнні хрысціянскай культуры і традыцыі Касцёла”.

Гэты выхаваўчы этап працягваўся 10 гадоў. З 2001 года, згодна з пастановай біскупа Аляксандра, я перастаў быць прэфектам, але надалей выкладаў у семінарыі. На працягу гэтых гадоў праводзіў заняткі ў розных абласцях: катэхетыцы, Каталіцкім сацыяльным вучэнні, тэалогіі душпастырства, а пасля абароны кандыдацкай – таксама ў літургіцы.

Кс. Раман Катлімоўскі

Нарадзіўся 07.08.1963 года ў Грабоўскай Волі (Польшча).

Закончыў Вышэйшую духоўную семінарыю ў Сандаміры і Радаме.

Святарскія пасвячэнні атрымаў 28.05.1988 года з рук біскупа Эдварда Матэрскага.

У 1988–1990 гадах выконваў душпастырскую паслугу ў Радаме (Польшча), у 1990 годзе – у Ваў

З 1991 года быў выкладчыкам і мадэратарам у Вышэйшай духоўнай семінарыі ў Гродне, з 1995

У 2004 годзе абараніў кандыдацкую дысертцыю па тэалогіі літургіі ў Каталіцкім універсітэце ў

– Якія моманты за час прабывання ў Беларусі асабліва запалі ў Вашу памяць?

– Гаворачы пра найлепшыя моманты майго побыту ў Гродне, узгадваю 1995 год – першыя святарскія пасвячэнні маіх студэнтаў. Гэта была цудоўная падзея. Мясцовы Касцёл атрымаў 2-ух новых святароў: сённяшняга дапаможнага біскупа Гродзенскай дыяцэзіі Юзафа Станеўскага і пробашча парафіі Святой Сям’і ў Лідзе кс. каноніка Юзафа Ганьчыца. Гэта быў першы плод семінарыйнай фармацыі. Памятаю, у катэдры тады сабралася вельмі шмат людзей...

Непаўторнымі сталі і кожныя чарговыя пасвячэнні, якія асабіста для мяне заўсёды з’яўляліся вялікай радасцю. Я з прыемнасцю рыхтаваў літургічныя каментарыі на гэтыя ўрачыстасці, прагнучы ашчаслівіць людскія сэрцы, паказаць вернікам прыгажосць паклікання святара, які з’яўляецца сувяззю паміж Богам і чалавекам.

Памятаю таксама дзень прызначэння першага гродзенскага біскупа Аляксандра Кашкевіча. Гэта было 13 красавіка 1991 года. Я знаходзіўся тады ў Польшчы. Ведаю, што прыняцце рашэння для біскупа Кашкевіча не было лёгкай, бо ён вельмі прасты і сціплы чалавек. Ён разумеў веліч гэтага абавязку і ўсведамляў, што сустрэне на сваім шляху шмат цяжкасцей. Вялізнае ўражанне на мяне аказала ўрачыстасць біскупскай сакры 23 мая 1991 года. Памятаю і падрыхтоўку, і людзей, якія цешыліся з заснавання новай дыяцэзіі і першых у Гродне біскупскіх пасвячэнняў.

– Ці можна сказаць, што вера людзей на нашых землях асаблівая, адрозная ад іншых?

Душпастырская паслуга мае выключна евангелічнае вымярэнне!

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
21.01.2018 00:00

~~Рэдакцыя не адказвае за змест артыкулаў, якія з'явіліся ў гэтым выданні, калі яны не ўвайшлі ў рэдакцыйную праграму і не былі рэдагаваныя.~~